

Sasa Viera Straňáková

LEA A JEJ RANČOVFARMA

Sasa Viera Straňáková

Lea a jej rančofarma

2014

Autorské práva

Eknihu Lea a jej rančofarma napísala © Sasa Viera Straňáková, MMXIV; Ilustrácie na obálku: © Michal Dubjel, MMXIV; Obálka: © [Druska Books](#); Vydavateľ elektronickej knihy: © [Druska Books](#); Eknihu zostavil: [Tibor Repček](#).

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy nesmie byť reprodukováná, uchovávaná v rešeršných systémoch alebo prenášaná akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu autora, respektíve vydavateľa.

ISBN: 978-80-8171-005-6

O hlavnej hrdinke

Volám sa Lea a mám päť rokov. Keď som bola v maminom brušku bývali sme v Londýne. Londýn je hlavné mesto na Britských ostrovoch. Je veľmi veľký a býva tam kráľovná a aj

princovia. Žije tam veľmi veľa ľudí a aj mamina s tatinom tam pracovali a žili.

Moji rodičia ale vyrastali na dedine a tak chceli, aby som i ja žila na dedine. Mali pekné detstvo, behali po lúkach a jedli maliny.

Ja som sa narodila už na Slovensku. Naši si kúpili domček s veľkou záhradou na dedine. Museli domček prerobiť, lebo bol veľmi starý, ale teraz omladol. Aj ja som im pomáhala.

Nasťahovali sme sa, keď som mala dva roky. Čakala nás prvá zima a napadlo veľa snehu. Keď sme vyšli na dvor bolo tam veľmi smutno. Mamina rozhodla, že si musíme kúpiť nejaké zvieratká, o ktoré sa budeme starať a tešiť sa z nich. Tak začala naša malá farma.

Prvý obyvateľ bol kocúr Murko. Tatino ho doniesol z Radošiny. Murko bol môj najlepší kamarát.

Murko

Obyčajný šedý kocúrik s čiernymi prúžkami. Volali sme ho aj tiger, lebo sa vedel tak zakrádať ako tiger v džungli.

Učila som ho rozprávať. Posadila som ho na rohožku k dverám, otvorila som veľkú rozprávkovú knižku a vymýšľala som príbeh. Murko len sedel, hlávkou krútil a pozeral. Slovko ani jedno nepovedal. Vyvalil sa na rohožku a zadriemal.

Keď videl, že ho idem zobrať na ruky, spravil sa že je guma. Ľahol na trávku a čakal kedy ho začnem natahovať. Bol trpezlivý, asi to mal rád, lebo ma nikdy ani raz nepoškriabal. Mohla som si ho aj okolo krku omotať ako šál. Ale iba ja som si s ním mohla všeličo robiť, ak ho prišla mamina pohladkať, hneď ju poškriabal pazúrikom. Jedného dňa si našiel nevestu, nejakú cicu micu a odšťahoval sa. Vždy si naňho spomeniem aj mamine chýba, lebo bol múdry a nechodil do vnútra. Sadol si len na rohožku pri dverách a čakal kým sa budem s ním hrať. Raz mal zranenú labku. Pobil sa asi s iným kocúrom.

Kríval a packu mal opuchnutú, keď mu ju tatino stlačil, tak mravčal od bolesti. Mama mu na packu natrela čierny, zapáchajúci krém. Povedala, že mu to pomôže a ozaj. Na druhý deň mu z labky vytekala biela vodička. Tri dni ležal pod stromčekom na dvore a packu si stále lízal až sa vylísal do zdravia. A hneď utekal preč. Kočky a psy sa vždy uzdravujú v hline, myslia si, že im príroda pomôže. Ako mi Murko chýba. Teraz mám dve mladé mačky. Sindy a Sajmona, sú ešte malé a keď sa otvoria dvere, rovno utekajú do postele. Mamina sa hnevá, lebo robia blatové stopy po celom dome. Musíme ich ešte veľa toho naučiť. Možno budú vedieť aj rozprávať. To mám ešte veľa práce pred sebou. Zatiaľ hovoria iba Mňaaauu.

Elinka

Na jar sa tatino rozhodol, že som dosť veľká, aby som dostala psíka. Chceli sme len slečnu, sučku, lebo tá ciká iba na trávku. Psík ide, zdvihne nohu a ociká stromček. Mamina má veľa pekných kvetín a bola by veľmi smutná, keby jej niečo uschlo. Elinka ciká len na trávku, tak je to v poriadku. Išli sme pre ňu až na Moravu, lebo na okolí nebolo žiadne šteniatko. Na prvý pohľad som ju ľúbila. Bola malinká ako plyšová hračka. Malý hnedý jazvečík s uškami na dole.

Hneď na druhý deň, ako sme ju doviezli som sa s ňou vybrala na výlet. Moji rodičia ešte spali, otvorila som si dvere, zobrala Elinku na ruky a išla hore do záhrady na prechádzku. Keď som bola už dosť ďaleko, otočím sa a vidím tatina v pyžame a zadychčaného ako uteká za mnou. Moc sa mu nepáčilo, že som si vyšla tak skoro ráno a ešte aj v pyžame. Teraz sa na tom smežeme, ako som išla na výlet.

Od vtedy som sa na dvore stále s Elinku hrala. Mama varila obed a sledovala nás z okna. Na dvore sme mali veľkú kopu piesku a na nej sme sa hrali každý deň. Elinka si hrabala

skrýše pre svoje kostičky a ja som jej robila koláče. Často som jej varila polievku z trávy, vody a ukradnutých granuliek. Dávam jej chutnať moje špeciality, ale ona nechce. Neľúbi trávku. Radšej mäsko a kosti.

Naučili sme ju aj sadni a podaj packu. Keď ideme na prechádzku, ide s nami. A keď je otvorená veľká brána, nikdy nejde na cestu. Je to veľmi múdry psík. Už mala aj šteniatka a bola z nej dobrá maminka.

Keď bola Elinka malá, tak všetkým ohrýzla topánky a nosila ich po dvore. Museli sme si ich všetky schovávať, inak by všetko zničila. Teraz to už nerobí, trvalo dva roky, kým sa všetko naučila.

S Murkom boli najlepšimi kámošmi a vždy sa spolu hrali a srandovali. Kludne ho chytila za hlavu a ťahala ho po tráve. No keď sa nahneval utiekol jej a vyskočil na strom. Tam už nemohla.

Najradšej by som bola, keby mohla spať so mnou v mojej izbičke. Tatino s tým nesúhlasí, pes je strážca a má strážiť dom. A ona? Vždy zašteká, keď niekto stojí pri bránke. Haf!